

ציון צמירי, תעלים הזה

יעקב רותם:

„אני בהחלט ממליץ על ביצוע המילה!“

לאחרונה נישמות בארצות-הברית דיעות שונות בקשר לצורך למול את התינוק. ההורים האמריקאיים הלא-יהודים במבוכה, במיוחד לאור התגברות קולותיהם של הרופאים המסתייגים מביצוע הניתוח הקטן הזה. הם טוענים שהמילה מיותרת מבחינה רפואית. הרופאים התומכים טוענים שהניתוח מפחית את הסיכוי לחלות במחלות זיהומיות, בסרטן איבר-המין ואף באיידס. מאחר ואצלנו המילה התקבלה כבר מזמן כצורך רפואי, מניתי אל הפרופסור יעקב רותם, רופא-ילדים נודע ועורך הודו-שבועון „הרפואה“ ושאלתי אותו לדעתו הרפו-אית – בהתעלמות מוחלטת מההיבט הדתי.

מרגע לידתו של התינוק נוצרת באורח פיזיולוגי הפרשה בין העורלה לעטרה (קצה איבר-המין). הפרשה זו מצטברת ועלולה להוות מיפגע הגייני, ולכן יש למנוע הצטברות זו באמצעות מילה. אגב, ההפרשה עלולה גם להזדהם ולהוות פתח לזיהומים חידקיים. לפי הסטטיסטיקה נשים הנשואות ליהודים לוקות פחות בסרטן צוואר-הרחם, לעומת נשים הנשואות ללא-יהודים שלא

רפואה

נימולו. אולם הרבר לא מוצה עד תום, מכיוון שיש תולים את היקולר בגורמים של גזע, ולא רוקא במילה עצמה.

● **אם מה שהסברתי לי ברגע בליך פשוט וברור, מדוע הרופאים בארצות-הברית, למשל, אינם חדי משמעים ואינם יוצאים בהכרזה כי ברית זה דבר חשוב לבריאות?**

כמו בנושאים רבים גם כאן הדיעות חלוקות. נכון שאפשר להשתלט על מיפגעים הגייניים על-ידי תשומת-לב ויישום צווי-ההגיינה בצורה עיקבית וקבועה, למשל הדאגה לניקיון העורלה. יחד עם זאת יש מצבים, שלמרות כל ההקפדה, קיים הכרח בביצוע המילה בגיל מבוגר יותר. לפעמים העורלה לא ניתנת להזזה ידנית ואז אי אפשר לדאוג לניקיון מושלם.

● **אז אתה בעד המילה, מבחינה רפואית גרידא?**

אני בהחלט ממליץ על ביצוע המילה.

● **ועכשיו שאלה של גבר אל גבר – האם הכאב של התינוק בדאי?**

אין ספק שזה מכאיב לתינוק, ובכיו מעיד על כך. אצטט אמירה של פאתולוג גרמני מפורסם ברוח הדייקנות הגרמנית. כשנשאל באם זה מכאיב לתינוקות, ענה: „ככל שזה ידוע לנו – זה אינו מכאיב להם...“ (עורך רכסמן)

ציון צמירי, תעלים הזה

אתיה שמחה:

„לא הייתי מוכנה להשכיר את רחמי!“

בסוף-השבוע פורסם בהבלטה פיתרון חדש לנשות-ישראל העקרות: נשים „פונדקאיות“ (שהופרו על-ידי הבעלים המוריים) היולדות בארצות-הברית תמורת 25 אלף דולארים – רק 10 אלף דולארים מסכום זה יגיעו לכיסן של „הפונדקאיות“. הרך הנולד מובא לישראל, ואם יש צורך – הוא עובר גיור מזורו ובא לציון גואל. פיתרון-הפלאים הפך על פי המירטום לתעשייה ממו-סדת. טלפתי מייד לאתיה שמחה, היועצת לענייני נשים

נשים

במשרד ראש-הממשלה ושאלתי אותה אם הופתעה כמזני.

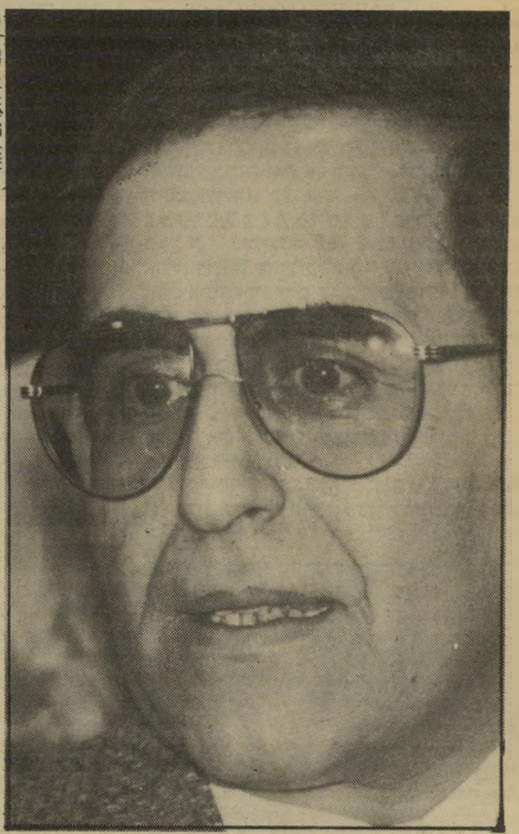
הרעיון של „אשה פונדקאית“ הגיע אלי בכל מיני צורות והודמנויות. קיימת בעיה מבחינת ההלכה; אם „הפונדקאית“ היא יהודיה – אז אין כל בעיה, אבל אם איננה – אז יש כל מיני צורות של גיור ועלויות להיווצר בעיות.

● **להערכתך, בישראל תעשייה שכזאת יכולה להתפתח?**

במדינת-ישראל אני צופה בעיה לתעשייה כזאת. למרות העובדה שאנחנו פמיניסטיות ומלאות כוונות הצהרות, זוהי ארץ קטנה, כולם מכירים את כולם... אני מתקשה להאמין שנסים יסכימו להרות עבור אחרים. אני לא אומרת שלא יהיו נשים כאלה בכלל. בכל זאת, אשה-המשכירה את רחמה תמורת 10 אלף דולארים, כנראה זקוקה לכסף. נראה לי שאנחנו שמרנים יותר מרוב אוליי.

● **כאשה, מה מעורר בך הרעיון?**

אני באמת לא יודעת. קצת רתיעה. אני, אישית, לא הייתי מוכנה להשכיר את רחמי עבור אשה אחרת. ילדי הוא ילדי, חלק מגופי זהו הרגש שלי כאשה. לא לחינם קוראים לילד – „פרי בטן“.

ציון צמירי, תעלים הזה

משה שחל:

„מאז שלמדתי מישפטים, השתנו הרבה דברים!“

„חריש הורה לחקור שניים-שלושה שופטים בתל-אביב, כחשד שהשקיעו כספים בשוק האפור...“ – זאת היתה אחת הכותרות בעיתונות סוף-השבוע. בימים כתיקונם, היתה אולי כותרת כזאת מעוררת סערה, אולם אחרי מאורעות בתי-המישפט לתעבורה ועלילות פרקליטים בכירים, אין איש מרים גבה על המתחולל במערכת-המישפט בארץ.

ביקשתי את תגובותיהם של כמה מבכירי המישפטים בארץ. רובם ניסו לברוח מהנושא כמו מאש. יצחק זמיר, היועץ המישפטי (לשעבר) לממשלה, ממש ביקש ממני לשחרר אותו מתגובה. מי שגילה אומץ היה השר-מישפט משה שחל, שדיבר בכנות מפתיעה על הנושא הבעייתי.

● **כמישפטן, אתה חש שכבודך המיקצועי נפגע ממה שקורה מסביבך?**

תמיד קיימת סכנה בהכללה, אבל אני חייב להודות שבתקופה האחרונה קרו דברים שלא הוסיפו כבוד למיקצוע שלי. מה שחמור מבחינתי הוא שהציבור מתחיל לגלות סימנים של אי-אמון כלפי מערכת-המישפט בארץ.

● **אתה נתקל בכך, בסיוריך בארץ?**

אני נתקל בכך בהודמנויות שונות. זה מראיג אותי. מילחמת יום-כיפור פגעה במוסר שמשו צה"ל. מוסר הכנסת לא נמצא בשיא ההערכה הציבורית. מה נותר? גוף אחד שהאמינו בו, ובצדק. ברגע שגם זה מתחיל להתערער – זה מאוד מדאיג. המערכת

מישפט

הכי חשובה מתחילה להראות פגמים.

● **כשהיית סטודנט למישפטים, ניסו להחזיר בכך כבוד מיוחד למיקצוע?**

רוב המרצים שלי היו שופטים. חיים כהן, למשל, היה מרצה שלי. הוא היה דוגמה לחיקוי. כולנו רצינו להידמות לו. מאז השתנו דברים. תופעות כמו שיטחיות, למשל, התבססו. שופטים חדלו לקרוא סיכומים לעומק, ולכן עורכדיין צעירים, שגם כך רצו לרדג על הכנות לעומק, חדלו להשקיע. ניתן ללמוד על מישפטים עורכדיין, על פי הספרייה שלו – אם היא עשירה או לא.

● **מה סירש „דברים השתנו“? מה השתנה?**

ראשית, קיים פער גדול בין ההכנסה של מישפטן בשירות-המדינה ובין ההכנסה של עורכדיין פרטי. חלומם של מישפטנים רבים הוא שיהיו להם מישפטים משגשגים כדי שלא יצטרכו להופיע בבתי-המישפט ויוכלו לעסוק רק בהשקעות. זה לא נוח להופיע בבתי-מישפט. שנית – ולא נוח לי לדבר על כך – ישנם שופטים שלא היו צריכים לכהן בתפקיד זה.

● **איך ניתן לטפל בבעיה?**

הייתי מציע שיאסרו על חברי ועדת-המינויים לשופטים להיפגש עם מועמדים לשופטים. זה מכיך אותי – הטלפונים והמהלצות העצמיות. (דפנה ברק)